

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No. 8052/21

Osman ŞAHİNKAYA ve diğerleri/TÜRKİYE

Başkan

Péter Paczolay,

Hâkimler

Gediminas Sagatys,

Stéphane Pisani,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Dorothee von Arnim'in katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), 21 Ekim 2025 tarihinde Komite halinde toplanarak,

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan davanın temelinde bulunan ve İstanbul Barosuna bağlı Avukat M. Özgür tarafından temsil edilen, isim listesi ve ilgili bilgileri ekli tabloda yer alan üç Türk vatandaşının ("başvuranlar"), 15 Ocak 2021 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvuruyu (8052/21 no.lu),

Başvurunun, Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Dairesi eski Başkanı Hacı Ali Açıkgül tarafından temsil edilen Türk Hükümetine ("Hükümet") bildirilmesine ilişkin kararı,

Tarafların görüşlerini dikkate alarak,

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2025. Bu gayriresmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Gerçekleştirilen müzakerelerin ardından aşağıdaki kararı vermiştir:

DAVANIN KONUSU

1. Başvuru, başvuru konusu taşınmazların başvuranların murisi tarafından edinilmesinden önce idare tarafından kamulaştırıldığı ve bu kamulaştırma işleminin tapu kütüğüne kaydedilmediği gerekçesiyle, başvuranların tapularının tazminat ödenmeksizin iptal edilmesiyle ilgilidir.

2. Kahramanmaraş Hacı Mustafa köyünde bulunan söz konusu arazinin, idare tarafından kamulaştırılmasına ilişkin karar ve idare tarafından hesaplanan kamulaştırma bedeli, 19 Şubat 1977 tarihinde, arazinin belirtilen tarihteki maliki olan A.Ç.'ye tebliğ edilmiştir.

3. A.Ç., idare tarafından teklif edilen kamulaştırma bedeli miktarına itiraz ederek, bu tazminat miktarının artırılması için mahkemeye başvurmuştur.

4. A.Ç., bu itirazın incelendiği sırada, 25 Mart 1977 tarihinde araziyi A.B. isimli bir şahsa ve başvuranların murisine satmıştır. Daha sonra 19 Nisan 1977 tarihinde, A.B. kendi hissesini başvuranların murisine satmış ve başvuranların murisi arazinin tek sahibi haline gelmiştir. Bu satış işlemlerinin yapıldığı sırada, tapu kütüğüne arazinin kamulaştırılmasına ilişkin hiçbir şerh düşülmemiştir.

5. Mahkeme, 31 Ağustos 1982 tarihinde A.Ç.'nin başvurusunu takip etmediğini tespit ederek, bu davanın açılmamış sayılmasına karar vermiştir.

6. Başvuranlar, 11 Ağustos 2011 tarihinde, varis sıfatıyla, mülkiyet haklarının kullanımına yapılan müdahaleyi sonlandırmak amacıyla dava açmışlardır. Başvuranlar, arazilerinin idare tarafından kanuna aykırı olarak işgal edildiğini, söz konusu işgalin hangi tarihte başladığını belirtmeksizin ileri sürmüşlerdir.

7. İdare, aynı zamanda, 29 Eylül 2011 tarihinde, başvuranların tapularının iptal edilmesi ve bu arazinin, A.Ç.'ye ait olduğu dönemde kamulaştırıldığı

ŞAHİNKAYA/TÜRKİYE KARARI

gerekçesiyle, tapu kütüğüne kendi adına tescil edilmesi amacıyla dava açmıştır. Söz konusu iki dava birleştirilmiştir.

8. Kahramanmaraş Asliye Hukuk Mahkemesi, 2 Nisan 2013 tarihli kararla, idarenin, başvurulara, arazinin piyasa değerine eşdeğer bir tazminat ödemesine ve başvuruların tapularının iptal edilmesine ve arazinin tapu kütüğüne idare adına tescil edilmesine karar vermiştir. Asliye Hukuk Mahkemesi, idarenin, kamulaştırma tazminatının bir banka hesabına yatırıldığını ve kamulaştırmanın söz konusu tarihteki mülk sahibine bildirildiğini kanıtlayamaması sebebiyle, idare tarafından yapılan kamulaştırma işleminin usulüne uygun yapılmadığı kanaatine varmıştır. Kamulaştırma işlemi usulüne uygun gerçekleştirildiği varsayılsa bile, Asliye Hukuk Mahkemesi, arazinin başvuruların murisi tarafından edinildiği tarihte, tapu kütüğüne kamulaştırma işlemi hakkında hiçbir şerh düşülmediğini tespit etmiştir. Asliye Hukuk Mahkemesine göre, başvuruların murisi bu araziye, tapu kütüğüne güvenerek satın almıştır. Bu sonuç dikkate alındığında, Asliye Hukuk Mahkemesi başvuruların arazilerinin yasa dışı işgaline son verilmesine yönelik talebinin artık geçerliliğini yitirdiğine karar vermiştir. Ayrıca bu karardan, idarenin, savunma dilekçesinde, ihtilaf konusu arazinin 1976 yılından beri yol olarak kullanıldığını belirttiği de anlaşılmaktadır.

9. Yargıtay, 4 Aralık 2014 tarihinde bu kararı bozmuştur. Yargıtay, kamulaştırma kararının arazinin sahibi olan A.Ç.'ye noter yoluyla tebliğ edildiğini, A.Ç.'nin kamulaştırma tazminatının artırılmasına yönelik mahkemeye başvuruda bulunduğunu, ancak başvuruyu takip etmemesi sebebiyle dava dosyasının kapatıldığını ve kamulaştırma sürecinin böylelikle sonlandığını tespit etmiştir. Yargıtay, Kamulaştırma Kanunu'nun 17. maddesi gereğince, arazinin mülkiyetinin, kamulaştırma kararının tebliğ edildiği tarihten itibaren otuz gün içinde idareye devredildiği sonucuna varmıştır. Ayrıca Yargıtay, ilk derece mahkemesinin, idarenin tazminat

ŞAHİNKAYA VE DİĞERLERİ/TÜRKİYE KARARI

ödemeksizin arazinin kendi adına tescil edilmesi talebini kabul etmesi ve davacıların talebini reddetmesi gerektiği kanaatine varmıştır.

10. Asliye Hukuk Mahkemesi, Yargıtay kararına uyarak, 19 Temmuz 2016 tarihinde, başvuranların tapularının iptaline ve arazinin idare adına tesciline karar vermiştir.

11. Yargıtay, 18 Nisan 2017 tarihinde bu kararı da bozmuştur. Yargıtay, kamulaştırma kararının sadece arazinin 2.563 m²'sini kapsadığı halde, Asliye Hukuk Mahkemesinin arazinin tamamının idare adına tescil edilmesine karar verdiğini kaydetmiştir. Asliye Hukuk Mahkemesi, 18 Temmuz 2017 tarihinde bu hatayı düzeltmiştir. Yargıtay, 21 Mart 2019 tarihinde, Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından verilen son kararı masraf ve giderlere ilişkin hüküm bakımından düzelterek onamıştır.

12. Başvuranlar, 20 Şubat 2020 tarihinde Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunmuşlardır. Başvuranlar, mülkiyet haklarına getirilen kısıtlamanın, Anayasa'ya ve Kamulaştırma Kanunu'na uygun olmadığını iddia etmişlerdir.

13. Anayasa Mahkemesi, 4 Eylül 2020 tarihinde, mülkiyet hakkının ihlal edildiğine ilişkin şikâyetin *konu yönünden (ratione materiae)* uygunsuz olduğu gerekçesiyle, kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

14. Başvuran Faruk Şahinkaya, 23 Temmuz 2022 tarihinde hayatını kaybetmiştir. Başvuranın eşi Sekine Şahinkaya ve kızı Güzel Çakallıoğlu, 4 Ocak 2024 tarihli bir yazıyla, Mahkeme önünde yapılan başvuruyu mirasçı sıfatıyla devam ettirmek istediklerini Mahkeme'ye bildirmişlerdir.

MAHKEME'NİN DEĞERLENDİRMESİ

15. Mahkeme, başvuran Faruk Şahinkaya'nın varislerinin *davayı devam ettirme yetkisiyle (locus standi)* ilgili olarak, içtihatları dikkate alındığında (örneğin bk. *López Ribalda ve diğerleri/İspanya* [BD], no. 1874/13 ve 8567/13, §§ 71-73, 17 Ekim 2019), bu kişilerin başvurunun incelenmesinin

sürdürülmesinde yeterince menfaat sahibi olabilecekleri kanaatine varmakta ve bu nedenle, başvuran yerine geçme yetkisini ilgililere tanımaktadır.

16. Başvuranlar, idarenin Kamulaştırma Kanunu'na uygun şekilde kamulaştırma işlemini gerçekleştirmediğini ileri sürmekte ve kendilerine tazminat ödenmeksizin arazilerinin mülkiyetinden yasa dışı şekilde yoksun bırakıldıklarından şikâyet etmektedirler. Dolayısıyla başvuranlar, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin ihlal edildiği kanaatindedirler.

17. Hükümet, birçok kabul edilemezlik itirazı ileri sürmektedir. Hükümet, özellikle iç hukuk yollarının tüketilmediğine dair itirazda bulunmaktadır. Hükümete göre, başvuranlar Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesine dayanarak tazminat elde edebilirlerdi. Bu hüküm uyarınca, tapu sicilinin tutulmasından kaynaklanan her türlü zarardan Devlet sorumludur (bu hükmün tamamının metni için bk. *Altunay/Türkiye* (k.k.), no. 42936/07, § 21, 17 Nisan 2012). Hükümet, başvuranların, Borçlar Kanunu'nun genel hükümleri uyarınca, arazinin eski sahibi olan A.Ç.'ye karşı da dava açabilecekleri kanaatindedir. Hükümet öte yandan, Mahkeme'yi, başvurunun *konu yönünden (ratione materiae)* ve *zaman yönünden (ratione temporis)* uygunsuz olduğu ve son olarak mağdur sıfatının bulunmadığı gerekçesiyle, kabul edilmez olduğuna karar vermeye davet etmektedir.

18. Başvuranlar, Hükümetin iddialarına itiraz etmekte ve genel olarak, iç hukuk yollarının tüketilmesi yükümlülüğünü yerine getirdiklerini belirtmektedirler. Başvuranlar, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesiyle öngörülen hukuk yolunun etkinliğini sorgulamamaktadırlar. Başvuranlar ayrıca, Anayasa Mahkemesi'nin başvurularını, iç hukuk yollarının tüketilmediği gerekçesiyle reddetmediğini ileri sürmektedirler.

19. Mahkeme, başvurunun aşağıda açıklanan gerekçelerle, iç hukuk yollarının tüketilmemiş olması sebebiyle her halükârda kabul edilemez olması nedeniyle, Hükümetin ileri sürdüğü başvurunun *konu yönünden (ratione materiae)* ve *zaman yönünden (ratione temporis)* kabul edilemez

olduğuna ve başvuruların mağdur sıfatının bulunmadığına dair itirazlarını incelemenin gerekli olmadığı kanaatindedir.

20. İç hukuk yollarının tüketilmesi kuralına ilişkin Mahkeme içtihatlarından doğan genel ilkeler, diğer kararlar arasında, *Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS)/İsviçre* davasına ilişkin kararda özetlenmiştir ([BD], no. 21881/20, §§ 138-144, 27 Kasım 2023).

21. Mahkeme daha önce, kamuya ait kıyı şeridinde veya ormanlık alanlarda bulunan arazilerin tapularının tazminatsız olarak iptal edilmesine ilişkin davalarda, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesine ilişkin bir itirazı incelediğini ve bu hükme dayanan tazminat yolunun, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. fıkrası uyarınca kullanılabilmesi ve kullanılması gerekliliği için yeterli hukuki kesinlik kazandığı kanaatine vardığını hatırlatmaktadır (yukarıda anılan *Altunay*, §§ 30-38, *Arıçolu ve diğerleri/Türkiye* (k.k.), no. 11166/05, §§ 22-35, 6 Kasım 2012, *Dinç ve diğerleri/Türkiye*, no. 34098/05, §§ 17-24, 13 Kasım 2014 ve *Vural/Türkiye* (k.k.), no. 38218/04, §§ 14-19, 12 Eylül 2017).

22. Mahkeme bununla birlikte, mevcut davanın son olarak kendisi tarafından incelenen davalardan ayrıldığını belirtmektedir. Nitekim başvuruların tapu belgeleri, arazinin kıyı şeridinde veya ormanlık alanda yer aldığı gerekçeleriyle değil, idare tarafından daha önce kamulaştırıldığı gerekçesiyle iptal edilmiştir. Mevcut davada, ilgili kişilerin uğradığı zarar, tapu kütüğünün oluşturulması ve tutulmasından sorumlu makamların bir eylemi veya ihmali nedeniyle değil, kamulaştırma sonrası araziye tapu kütüğüne kendi adına kaydettirmeyi ihmal eden kamulaştırma idaresinin eylemi veya ihmali nedeniyle meydana gelmiştir.

23. Hükümete göre, başvurular yine de Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesine dayanarak tazminat elde edebilirler. Hükümet iddiasına dayanak olarak, Yargıtay'ın, bu düzenleme uyarınca, tapu kayıtları, ilgili kişiler tarafından satın alınmadan önce idare tarafından kamulaştırıldığı

gerekçesiyle tazminat ödenmeden iptal edilen kişilere tazminat ödenmesine karar verdiği davalardan örnekler göstermektedir.

24. Yine, Yargıtay 4. Hukuk Dairesi, 21 Aralık 2010 tarihli bir kararında (E. 2009/13058, K. 2010/13316), ilk derece mahkemesinin, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesine dayanılarak sunulan bir tazminat talebini reddettiği kararı bozmuştur. Yargıtay, bu hüküm gereğince, Devletin tapu kayıtlarının tutulmasından doğan her türlü zarardan sorumlu olduğu ve burada kusursuz sorumluluğun söz konusu olduğunu tespit etmiştir. Bu davada Yargıtay, taşınmazın davacı tarafından edinildiği tarihte, tapu kütüğünde kamulaştırma işlemine (taşınmaza elektrik direklerinin kurulması ve yüksek gerilim hatları için geçiş yolu oluşturulması) ilişkin hiçbir şerhin yer almadığını gözlemlemiştir. Yargıtay, Devletin ilgilinin bu işlem dolayısıyla uğradığı zarardan sorumlu olduğu ve ilgiliye tazminat ödenmesi gerektiği kanaatine varmıştır. Yargıtay bununla birlikte, davacının araziye satın aldığı anda, arazide elektrik direkleri ve yüksek gerilim hatları bulunduğunu bildiğini ve dolayısıyla davacıya ödenecek tazminat miktarının, kendisine atfedilebilecek kusurun derecesine göre azaltılması gerektiğini tespit etmiştir.

25. Yargıtay 5. Hukuk Dairesi, 20 Haziran 2023 tarihinde verdiği bir kararda (E. 2022/16310, K. 2023/6503), tapu belgesi iptal edilen bir kişiye, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesi uyarınca tazminat ödenmesine hükmeden ilk derece mahkemesinin kararını onamıştır. Söz konusu taşınmaz, 1999 yılında kesinleşen bir kararla kamulaştırılmıştır. Tapu kaydına 1994 yılında konan kamulaştırma şerhi, kamulaştırma işlemini gerçekleştiren idarenin başvurusu üzerine 2001 yılında kaldırılmış ancak taşınmaz idare adına tapuya tescil edilmemiştir. Davacı, 14 Şubat 2006 tarihinde araziye Y.C. isimli bir şahıstan satın almıştır ve tapu kütüğünde arazinin kamulaştırılmasına ilişkin hiçbir şerhin bulunmaması sebebiyle, söz konusu arazi tapu kütüğünde herhangi bir kısıtlama bulunmaksızın davacı adına tescil edilmiştir. Ardından, 7 Nisan 2011 tarihinde kesinleşen bir kararla, idare,

davacının tapu kaydını iptal ettirmiş ve bu taşınmazın daha önce kamulaştırıldığı gerekçesiyle, araziyi kendi adına tapuda tescil ettirmiştir. Davacı, tapu belgesinin iptal edilmesi üzerine, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesine dayanarak dava açmıştır ve mülkiyetinden yoksun bırakılması sebebiyle maruz kaldığı zarar için kendisine tazminat ödenmesine karar verilmiştir.

26. Hükümet tarafından sunulan Yargıtay kararları incelendiğinde, başvuranlarla benzer durumlarda bulunan kişilerin, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesi uyarınca zararlarının telafisi için bu kişilere tazminat ödendiği tespit edilebilmiştir. Bu kişiler gibi somut olayda başvuranların da tapu kayıtları, arazi, başvuranların murisi tarafından satın alınmadan önce kamulaştırılmış olduğu gerekçesiyle tazminat ödenmeksizin iptal edilmiştir. Hâlbuki başvuranların murisinin araziyi satın aldığı tarihte tapu kütüğü üzerinde kamulaştırma işlemi ile ilgili herhangi bir şerh bulunmadığı hususuna kimse itiraz etmemektedir. Dolayısıyla başvuranların zararı, tapu kütüğünde kamulaştırma işlemine ilişkin bir şerhin bulunmamasından kaynaklanmaktadır. Başvuranların murisinin araziyi satın alırken kamulaştırma işleminden haberdar olduğuna dair bir iddia da ileri sürülmemiştir. Bu bağlamda Mahkeme, böyle bir koşulun, tek başına, tazminat elde etme imkânını bertaraf etmeyeceğini, daha çok tapu belgesi iptal edilen malike isnat edilebilir kusurun oranına bağlı olarak tazminat miktarının indirilmesi sonucunu doğuracağını kaydetmektedir (yukarıda 24. paragraf).

27. Mahkeme Türk Medeni Kanununun 1007. maddesinde öngörülen hukuk yolunun, Yargıtay tarafından yorumlandığı ve uygulandığı şekliyle, tam olarak davacıların uğradığı zararı tazmin etmeyi amaçladığını ve bu bakımdan, ilgililer tarafından şikâyet edilen duruma uygun bir telafi getirebilecek bir hukuk yolu teşkil ettiğini kaydetmektedir. Diğer taraftan, Mahkeme, söz konusu hukuk yolunun makul bir başarı şansı sunmadığını söylemesine imkân verecek hiçbir unsura sahip değildir.

ŞAHİNKAYA/TÜRKİYE KARARI

28. Mahkeme ayrıca, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesine dayandırılan bir tazminat talebinin, tapu kaydını iptal eden kesin kararın verildiği tarihten itibaren on yıl içinde ileri sürülebileceğini gözlemlemektedir (yukarıda anılan *Altunay*, § 36). Tapu kayıtları, 21 Mart 2019 tarihli kesinleşmiş bir kararla iptal edilen başvurular (yukarıda 11. paragraf), bu tarihten itibaren on yıllık bir süre içinde tazminat başvurusunda bulunabilirler.

29. Mahkeme, yukarıda belirtilenler ışığında ve başvuruların, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesinde öngörülen hukuk yolunun etkinliğini sorgulayacak nitelikte bir argüman sunmamaları sebebiyle, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. fıkrasının, başvuruların bu hükme dayanarak ulusal mahkemeler önünde tazminat talebinde bulunmalarını zorunlu kıldığı, ancak ilgililerin bunu yaptıklarını belirtmedikleri kanaatindedir.

30. Başvurular iç hukuk yollarının tüketilmesi yükümlülüğünü yerine getirdiklerini iddia etseler de, Mahkeme, ilgililerin bu davada kanuna aykırı işgalin sona erdirilmesi için bir hukuk yoluna başvurduklarını tespit etmiştir. Bu bağlamda, Mahkeme, başvuruların muhtemelen etkili ve yeterli olan iç hukuk yollarını normal şekilde kullanmış olması gerektiğini hatırlatmaktadır. Bir hukuk yolu kullanıldığında, uygulamada aynı amaca hizmet eden başka bir hukuk yolunun kullanılması zorunlu değildir (diğer kararlar arasında bk. *Kozacıoğlu/Türkiye* [BD], no. 2334/03, § 40, 19 Şubat 2009). Bununla birlikte, başvurular tarafından somut olayda kullanılan hukuk yolu, yalnızca idarenin arazi üzerindeki kontrolünü sona erdirmek amacıyla kullanılmışken, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesinde öngörülen hukuk yolu, mağdurların şikâyet ettikleri mülkiyet haklarının elinden alınması nedeniyle tazminat ödenmesini amaçlamaktadır. Bu iki hukuk yolunun amacı aynı olmadığından, Mahkeme, başvurulardan Hükümetin ileri sürdüğü tazminat davasını açmalarını istemenin aşırı bir talep olmadığı kanısındadır (ayrıca bk. yukarıda 21. paragrafta belirtilen davalar).

31. Son olarak Mahkeme, Anayasa Mahkemesi'nin başvuruların başvurusunu *konu yönünden (ratione materiae)* kabul edilmez balsa da, burada, ilgili taraflarca ileri sürülen şikâyetin esasına ilişkin bir kabul edilemezlik gerekçesi değil, Anayasa Mahkemesi'nin yetki alanına giren bir kabul edilemezlik gerekçesinin söz konusu olduğunu kaydetmektedir. Anayasa Mahkemesi'nin başvuruların bireysel başvurularının esasına ilişkin inceleme yapmaması sebebiyle, Anayasa'nın 35. maddesinin 1. fıkrasında öngörülen iç hukuk yollarının tüketilmesi şartının yerine getirildiği kanaatine varılamaz (*aksi yönde bir karar için (a contrario)* bk. *Voggenreiter/Almanya* (k.k.), no. 47169/99, 28 Kasım 2002). Yine, Anayasa Mahkemesi'nin, başvuruların başvurularını hukuk yollarının tüketmedikleri gerekçesiyle kabul edilemez olduğuna karar vermemiş olması koşulu tek başına, Mahkeme'nin Hükümetin itirazını incelemesine ve bu gerekçeyle başvuruyu reddetmesine engel teşkil etmez.

32. Diğer taraftan Mahkeme, başvuruları bu hukuk yolunu tüketme yükümlülüğünden muaf tutacak olağanüstü bir durum tespit etmemiştir.

33. Dolayısıyla bu başvuru, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1 ve 4. fıkraları uyarınca iç hukuk yollarının tüketilmediği gerekçesiyle reddedilmelidir.

34. Mahkeme, bu sonuç bakımından, Hükümetin itirazının, Borçlar Kanunu'nun genel hükümleri uyarınca arazinin eski sahibine karşı bir dava açılmasına ilişkin olarak ileri sürdüğü ikinci kısmını incelemenin gerekli olmadığı kanaatindedir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvuran Faruk Şahinkaya'nın varislerinin, başvuran yerine başvuruyu devam ettirme yetkisinin bulunduğu;

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

ŞAHİNKAYA/TÜRKİYE KARARI

İşbu karar, Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, ardından 20 Kasım 2025 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Dorothee von Arnim
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Péter Paczolay
Başkan

ŞAHİNKAYA VE DİĞERLERİ/TÜRKİYE KARARI

EK

Başvuranlar Listesi:

Başvuru no. 8052/21

No	Ad Soyad	Doğum Tarihi	Uyruğu	İkametgâh Adresi
1.	Osman ŞAHİNKAYA	1968	Türk	Kahramanmaraş
2.	Bünyamin ŞAHİNKAYA	1965	Türk	Kahramanmaraş
3.	Faruk ŞAHİNKAYA	1963 Vefat: 2022	Türk	Kahramanmaraş

Faruk ŞAHİNKAYA'nın Varisleri	Soyadı
Vefat: 2022	Güzel ÇAKALLIOĞLU Doğum: 1987
	Sekine ŞAHİNKAYA Doğum: 1969